

Áo Lụa Hà Đông

Retransmis par Vĩnh Tùng JJR 64

Áo Lụa Hà Đông

Nắng Sài Gòn anh đi mà chợt mát
Bởi vì em mặc áo lụa Hà Đông
Anh vẫn yêu màu áo ấy vô cùng
Thơ của anh vẫn còn nguyên lụa trắng
Anh vẫn nhớ em ngồi đây tóc ngắn
Mà mua thu dài lắm ở chung quanh
Linh hồn anh vội vã về chân dung
Bay vội vã vào trong hồn mở cửa
Gặp một bữa, anh đã mừng một bữa
Gặp hai hôm thành nhị hỷ của tâm hồn
Thơ học trò anh chất lại thành non
Và đôi mắt ngất ngây thành chất rượu
Em không nói đã nghe từng gia điệu
Em chưa nhìn mà đã rộng trời xanh
Anh trông lên bằng đôi mắt chung tình
Vội tay trắng, em vào thơ diễm tuyệt
Em chợt đến, chợt đi, anh vẫn biết
Trời chợt mưa, chợt nắng, chẳng vì đâu
Thương sao đi mà không bảo gì nhau
Để anh gọi, tiếng thơ buồn vọng lại
Để anh giận, mắt anh nhìn vụng dại
Giận thơ anh đã nói chẳng nên lời
Em đi rồi, sấm hối chạy trên môi
Những tháng ngày trên vai buồn bỗng nặng
Em ở đâu, hồi mùa thu tóc ngắn
Giữ hộ anh màu áo lụa Hà Đông
Anh vẫn yêu màu áo ấy vô cùng
Giữ hộ anh bài thơ tình lụa trắng

Nguyễn Sa

Sự Tử Hà Đông

Nắng Sài Gòn anh đi mà lạnh ngắt
Bởi vì em sinh quán tại Hà Đông
Bao lần anh khiếp hải sợ vô cùng
Đây trên mặt vẫn còn nguyên vết sẹo !
Anh vẫn nhớ em ngồi đây quất đũa
Cầm khúc cây dài lắm để đe anh
Anh hoảng hồn vội vã né lung tung
Chờ sơ hở phóng ra đường dong tuốt.
Gặp một bữa, anh đã rầu một bữa
Gặp hai hôm thành rầu rĩ cả tâm hồn
Bao lâu rồi ăn uống chẳng thấy ngon
Và đôi mắt mờ màng đang bầm tím !
Em chưa hết đã vang lừng khắp xóm
Em chưa gằm mà đã động rừng xanh
Bao lần anh toan tính muốn làm lành
Lòng run sợ làm sao anh dám nói
Em thích đánh thích thối anh vẫn biết
Lòng chợt lo chợt sợ chẳng vì đâu
Đôi khi em còn dọa thiến thẳng cu
Để anh lạy mặt xanh như tàu lá
Lúc em đánh, anh chỉ nhìn lấm lét
Giận điên lên nhưng nói chẳng nên lời
Em đi rồi, khoái quá sướng mê tơi!
Những tháng ngày đời anh thôi bầm dập
Em ở đâu bên này hay bên nớ
Hồi người em sinh quán ở Hà Đông
Anh vẫn run và sợ hãi vô cùng
Giữ hộ anh bài thơ tình khiếp đảm

Sợ Vợ

